

Alberto, estàs nominat

Alberto Fabra somia esdevenir presidenciable, però la direcció del PP, el Gran Germà que el vigila des de Madrid, no mostra cap entusiasme i ajorna la decisió fins al febrer, cosa que el neguiteja i el fa rumiar si –per comptes de nomenat– no deu estar nominat a abandonar la candidatura. Set polítics i analistes electorals pronostiquen què pot succeir.

Mariano Rajoy, que abans d'arribar a la presidència del Govern espanyol visitava ara i adés el País Valencià, ara no hi passa ni per veure una mascletada. Ni tan sols no fa servir l'Avió Faller que cada mes de març nolieja la Generalitat pels valencians que ja fa temps van marxar molt lluny i volen retornar a olorar la pólvora.

La pólvora, injectada a cada bomba informativa procedent de València, Rajoy l'ensuma perfectament des del seu despatx del carrer de Gènova de Madrid. De fet, l'aroma s'escola també pel despatx de la secretària general, María Dolores de Cospedal, que el proppassat 2 de desembre, per exemple, va avisar que el

candidat del PPCV a la presidència de la Generalitat a les eleccions del 24 de maig del 2015 no està decidit, ni de bon tros.

“Tenim la possibilitat d'escollir entre bastants persones”, va afirmar ella, delerosa de designar el “millor” candidat, el més “adient”, amb més “experiència” o més “suport”, uns qualificatius que no associa a la figura de Fabra, si tenim en compte l'escàs entusiasme amb què parla sobre la seua possible candidatura.

Una atonia que s'estén al País Valencià, on els seguidors del cap del Consell tampoc no són legió. La seua ascendència al si del PPCV és relativa, fins al punt que els dos principals barons del partit –els presidents provincials de València i

Alacant, Alfonso Rus i José Ciscar, que representen més del 90% de la militància– s'han negat a confirmar-lo com a candidat i han suggerit la seua predilecció per les primàries, una heretgia en una formació tan jerarquizada com aquesta.

Rita Barberà hi ha afegit més incertesa encara. L'alcaldesa de València, un pes pesant dins del PPCV, ha especificat que cada setmana dona suport a Fabra amb el seu vot de diputada a les Corts, cosa que no implica que es pugui fer “una translació d'aquest suport a qüestions individuals”, tal com ha matisat.

Les “qüestions individuals” a què fa referència Barberà tenen a veure amb el document de suport que Fabra volia fer

signar als alts càrrecs del partit a fi de pressionar —entendri— la direcció del PP. Una iniciativa que se n’ha anat en orris per la fredor —i en segons quins casos, pel rebuig— amb què ha estat rebuda.

Ateses les circumstàncies, EL TEMPS ha demanat a set politòlegs i especialistes en comportament electoral el seu parer al voltant de la cruïlla en què es troba el PPCV a escassos mesos de la cita amb les urnes. Aquest n’és el resultat.

És lògic? Primer de tot cal esbrinar si resulta lògic que algú que ostenta la presidència de fa tres anys i mig tinga tantes dificultats per ser designat candidat. És cert que Fabra no va guanyar els comicis del 2011, sinó que va substituir Francisco Camps dos mesos després que s’hagueren celebrat, però precisament per això, pel fet de no acumular gaire temps al càrrec, sobtaria que no fóra ell l’aspirant a la presidència. Passaria a la història com un president de transició, com va ser-ho José Luis Olivas l’any que va separar els mandats d’Eduardo Zaplana i Camps.

Jaime Miquel, analista electoral establert a Madrid, ha assessorat formacions com UPyD i, més recentment, Compromís. S’ha especialitzat en l’estimació prospectiva de resultats electorals i formulacions estratègiques, i opina que “seria lògic que Fabra desapareguera igual com va aparèixer: no va ser escollit pels valencians i és percebut com un interí de Gènova que no ha reeixit”. Segons diu, “Fabra representaria la con-

Aida Vizcaino afirma que un altre candidat del PPCV agradaria als votants més crítics, molestos amb la inacció de Fabra, però també als més conformistes. Guillermo López, en canvi, opina que “ningú no milloraria el resultat de Fabra, però Català significaria un relleu generacional”.

tinuïtat, i tenint en compte el balanç que pot oferir, aquesta opció no resulta gaire estimulant”.

Guillermo López és doctor en comunicació audiovisual, professor de Periodisme a la Universitat de València (UV) i impulsor del bloc “La paella rusa”, una mena d’oracle —amb grans dosis de mordacitat— de la política valenciana. Apassionat de les enquestes, descriu Fabra com un “cadàver polític”, víctima de l’“herència rebuda”, i entén com a “lògic” que el seu partit “sondege unes altres vies”. “Ha evidenciat la seua incapacitat per fer-se sentir davant el Govern central i els seus propis correligionaris, que cada vegada l’ignoren o s’hi oposen amb més nitidesa”. En aquest sentit, “el PP ha de valorar si val la pena que Fabra s’immole i partit de zero en passar les eleccions o que algú, amb l’aval de Madrid, agafe el timó abans i evite, així, un congrés postelectoral més obert”.

Jorge Galindo, politòleg, investigador al Departament de Sociologia de la Universidad de Ginebra (Suïssa) i un dels pares del conegut bloc “Politikon”, entén que al PP, amb Alberto Fabra, “se li presenten dos dilemes”. D’una banda, “és l’actiu moderat més important de què disposa el partit a la Comunitat Valenci-

PRATS I CAMPS

ana”, però de l’altra, “la baixada espectacular a les eleccions europees ha encès totes les alarmes, ningú no s’esperava un retrocés tan notable, i no saben si interessa més cremar-lo del tot o canviar-lo per provar d’aturar una pèrdua massiva de vots al cicle electoral que s’aproxima”. “El problema és que qualsevol alternativa”, adverteix Galindo, “passaria per un perfil menys moderat, més ideològic”.

Antonio Alaminos, catedràtic de sociologia matemàtica de la Universitat d’Alacant, especialista en tècniques de recerca, anàlisi i prospectiva electoral, ha treballat al CIS i veu clar que “en el

cas del PPCV, la contribució del líder és ínfima, la principal motivació és el vot al partit”. Dit això, “resultaria ben lògic que en buscarem un que, malgrat que no sumara vots, almenys no en restara cap”.

Vicent Franch, professor sènior de ciència política i de l’administració de la UV, avisa que “els mals resultats del PPCV que anuncien les enquestes cal mesurar-los en funció de la proliferació d’opcions d’esquerra competitives, perquè l’efecte de la llei d’Hondt a les tres circumscripcions i la prima que els populars podrien obtenir a Castelló, potser afavoreixen la candidatura de Fabra”.

A Aida Vizcaino, sociòloga i professora de ciència política a la mateixa facultat, a més de membre i ex-presidenta d’Avapol (Associació Valenciana de Politòlegs), li crida l’atenció l’“escenificació pública de la dissensió” al si del PPCV. “No crec que siga per qüestions de percepció electoral, sinó que més aviat respon a una lluita interna entre alineacions ideològiques, econòmiques i territorials”.

Per contra, Anselm Bodoque, un altre mestre de Ciències Polítiques a la UV, no veu normal la indefinició sobre el candidat, perquè “genera desconfiança envers la seua figura i és un reconeixement implícit de la seua manca de lideratge”.

Quin efecte? L’electorat procliu als populars entendria que Fabra no fóra el candidat? Quin efecte tindria una decisió d’aquest tipus entre els seus votants?

“Si més no, al 70% dels que van votar el PP a les últimes eleccions generals els preocupa més l’arribada d’un tripartit a la Generalitat que no qui siga el candidat del partit”, puntualitza Vicent Franch. Una opinió compartida per Guillermo López, segons el qual “la desafecció amb el PP no té a veure amb el lideratge (o amb la seua absència), sinó amb les catastròfiques conseqüències de la seua

gestió i la incapacitat d’oferir un discurs propi davant de Madrid”. “La gent no culpa Fabra de tot això, però alhora, resulta evident que tampoc no aporta gaires coses a la candidatura”, rebla López.

Jaime Miquel no dubta que “Fabra ha cobert una etapa tràgica, el balanç de la seua gestió és inexistent i no hauria de continuar”. La cirereta del pastís ha estat “la recollida de suports davant Rajoy”, cosa que transmet “inconsistència”.

“El nucli de l’electorat del PP és molt robust, i a l’electorat més volàtil li importa ben poc què passe amb Fabra, és una figura totalment prescindible”, opina Antonio Alaminos, en sintonia amb el que pensa Anselm Bodoque, per a qui “Fabra no aporta cap vot singular, no té cap capacitat mobilitzadora entre l’electorat del PP”, i per això “al partit no el perjudicaria que no fóra ell el candidat”.

Jorge Galindo, per contra, entén que la decisió seria “més ben rebuda o menys en funció de la persona, és a dir, les més escorades a la dreta potser sí que ho saludarien, però als més moderats, podria no agradar-los gens”. Aida Vizcaino, al seu torn, considera que un altre candidat provocaria un “efecte electoral positiu”, perquè “agradaria als votants més crítics, molestos amb la inacció de Fabra, però també als més conformistes, que renovarien l’esperança, la il·lusió”.

Qui el milloraria? Els noms que sonen amb més insistència per rellevar Fabra són els de les conselleres María José

PEPE OLIVARES

Jaime Miquel rumia que Rajoy potser “avança les eleccions generals per tal d’apaivagar la catàstrofe municipal i autonòmica”, mentre Antonio Alaminos –dreta– assegura que l’opció de Barberà com a candidata a la Generalitat seria “la més arriscada, la més compromesa”.

Català i Isabel Bonig. La primera, portaveu del Govern valencià, i la segona, secretària general del PPCV. Amb molta menys força sonen l'eurodiputat Esteban González Pons i José Ciscar, vice-president del Consell i president provincial del partit a Alacant. Algú de tots ells milloraria el resultat de Fabra?

“Alguns d'aquests noms –i potser un o dos *tapats*– són molt més potents que no el de Fabra, políticament parlant. En un escenari d'oposició, a més, seria més interessant un personatge fort, ideològicament lúcid i amb certa duresa verbal, uns trets que l'actual president no encarna”, explica Aida Vizcaino.

“Ningú no milloraria el resultat que obtindria Fabra, però Català sí que implicaria un relleu generacional, té una bona imatge pública i prou temps per afermar el seu lideratge, però assumint que el mes de maig, si no hi ha un miracle, el PP perdrà la Generalitat”, diu Guillermo López. Jorge Galindo, de la seua banda, coincideix que “el desgast del PP com a marca és tan enorme a la Comunitat Valenciana que no importa el candidat”.

Anselm Bodoque només valora com a candidats alternatius “José Ciscar i, amb matisos, Isabel Bonig”, perquè la resta de noms que es plantegen “duen massa plom a les ales i difícilment millorarien el resultat de Fabra, mentre que Bonig, gràcies al seu esperit militant, o Ciscar, pel tarannà aparentment més dialogant i flexible, podrien marcar distàncies amb el PPCV de Camps i Fabra”. Antonio Alaminos també pensa que “el candidat hauria de ser algú amb prou capacitats per aixecar l'ànim del partit, algú que pose en marxa la maquinària i aporte confiança”, aquell qui “tinga millor valoració interna al si del PPCV”.

“Només González Pons, amb un suport impressionant dels dirigents estatals del PP, milloraria el resultat de Fabra. La pregunta és qui vol ser el candidat perdedor en vots i en diputats, perquè el PPCV no passarà dels 43-45 escons, i la majoria absoluta en són 50”, raona Vicent Franch. Jaime Miquel, en aquesta línia, destaca que “el PPCV ha quedat reduït a 750.000 votants [va arribar a tenir-ne més d'1,3 milions], la meitat dels quals majors de 65 anys”. Segons Miquel, “aquest sostre el tindrà qualsevol candidat”, però “González Pons almenys podria resoldre el problema orgànic”. Això sí, “si pensen a llarg termini, no en un

Per a Jorge Galindo, “el problema és que qualsevol alternativa [a Fabra] passaria per un perfil menys moderat, més ideològic”.

Segons Vicent Franch, “només González Pons, amb un suport impressionant dels dirigents estatals del PP, milloraria el resultat de Fabra”.

Anselm Bodoque opina que “Fabra no aporta cap vot singular, no té cap capacitat mobilitzadora entre l'electorat del PP”.

resultat que ja no podran capgirar, Català és millor candidata que Bonig, i totes dues millors que qualsevol altre”.

I Rita Barberà? Ha anunciat que optarà a la reelecció com a alcaldessa, però és impossible que Barberà reste al marge del ventall de teòrics substituïts de Fabra.

“La gent que s'ubica en el 5 a l'escala ideològica del 0 al 10, que és la gent que fuig del PPCV, no s'hi quedaria si es presenta ella, que d'altra banda, ja no genera el consens de fa set o deu anys”, subratlla Jorge Galindo. Anselm Bodoque també descarta que Gènova l'haja inclòs com a opció successòria, perquè “no recuperaria gaire terreny a València, en perdria a Alacant i està vinculada al PP que està morint”. “A més”, sentència, “Barberà mai no ha mobilitzat a València més vot que el que mobilitza el seu partit”.

Vicent Franch afirma que “la derrota més severa del PPCV a les eleccions de maig, serà la de València”. Una candidatura autonòmica “donaria per clausurades les seues expectatives municipals”, i “en cas de ser candidata doble, el sacrifici doble de perdre la ciutat i el regne no casa amb ella”. Una previsió derrotista que lliga amb la de Jaime Miquel, per a qui “Rita Barberà ja no garanteix res”, fins al punt que “si demà mateix hi haguera eleccions, el PP passaria de 20 regidors a només 12 amb ella com a cap de llista”.

Antonio Alaminos també troba que aquesta seria una eixida “molt i molt arriscada, la més compromesa pel PPCV, sense entrar en els claroscurs que comporta, després de tants anys al poder”.

Aida Vizcaino subjuga qualsevol aspiració política de Barberà al decurs del *cas Nóos*, en què hi ha imputat el seu vice-alcalde, Alfonso Grau, alhora que opina que “la identificació de València amb Rita sacrificaria aquesta plaça forta del PP i podria ser un element dissuasiu a la resta del país”. A més, “hi ha polítics de distàncies curtes i polítiques de llarga distància, i ella entra en el primer grup, en el dels polítics de proximitat”.

Per últim, Guillermo López també veu Barberà com un “cadàver polític, tot i que encara no ens n'hem adonat”. “Porta 30 anys en política, fa declaracions extemporànies, ha perdut la connexió amb les classes populars que votaven PP, arrossega una gestió amb més ombres que llums i a Alacant potser no agradaria algú tan unit a València”, observa.

Hi ha temps? Siga com siga, les eleccions són a la cantonada. Cinc mesos és prou temps per promocionar un candidat alternatiu al president?

“És prou temps, sí”, afirma Jaime Miquel, que en tot cas insisteix que “el resultat serà idèntic es presente Bonig, que jugaria a la defensiva i a ser més PP que mai, o Català, que estaria posada amb vista a l’horitzó de la refundació”. “Al PP, la notorietat no la dóna el candidat, sinó la marca en sí”, conclou Miquel.

Anselm Bodoque també entén que “el PP influeix sobre suficients mitjans de comunicació per promocionar algú, el problema és que la direcció estatal del partit no vol saber res de la problemàtica i corrupta taifa valenciana”. Antonio Alaminos, en canvi, veu que un altre cap de cartell tindria “massa poc temps per projectar-se socialment, no és probable que ho aconseguira de manera eficaç”, però encara més urgent que això és “la recomposició de la maquinària interna”.

Sobre Bonig i Català, Vicent Franch opina que la primera, oriünda de la Vall d’Uixó, “mantindria la prima que aporta Fabra a Castelló”, però veu Català amb “més recorregut”, una possible “alternativa en cas de derrota”. De fet, creu que “cap d’elles no voldrà suïcidar-se ara”.

Aida Vizcaïno no sols troba que hi ha temps, sinó també recursos, per “construir la imatge d’una candidata nova”. “És possible, fins i tot, que la condició de dona fóra un al·licient per als votants del PPCV més descontents”, diu.

“Tres mesos són massa pocs per popularitzar un candidat nou, sobretot si la idea és enfortir la seua cara en detriment del logotip del partit, que és el que hauria de fer el PP”, argumenta Jorge Galindo. “La gent vota la marca, no el cap de llista”, avisa Guillermo López, però, de qualsevol manera, “el desconeixement públic no ha de percebre’s com un problema, sinó tot el contrari, potser és un aval: l’aval de no haver-s’hi significat, malgrat haver format part del Consell”.

Què passarà? Finalment, doncs, què passarà al PPCV? Qui es presentarà?

Guillermo López ho veu com una “incògnita”, però “l’evidència és que ningú no creu en Fabra; al seu favor juga la mítica al·lèrgia als canvis de Rajoy, que fou qui va escollir-lo... Jo apostaria per la seua candidatura, però amb un entusiasme mínim de Gènova i del PPCV”.

Per a Jorge Galindo, Fabra té “més del 50% d’opcions de ser el candidat, perquè si el resultat fóra pèssim, el successor quedaria molt tocat”. “Si algú creu que rellevar Fabra és la millor manera de posicionar-se per a l’endemà, va errat”.

Anselm Bodoque intueix que “si el PP dóna per perduda la Comunitat Valenciana, deixarà que Fabra s’estavella i a partir del juny començaran a preparar la reestructuració del partit, tenint en compte que el Govern valencià de la legislatura 2015-2019 serà molt precari, sense diners i amb un futur molt incert”.

Antonio Alaminos rumia que “Rajoy li ho proposarà a González Pons, i aquest provarà d’evitar-ho. Si ho aconsegueix, a Madrid buscaran algú altre, algú que accepte coordinar-se amb ells després de la crisi electoral que s’acosta”.

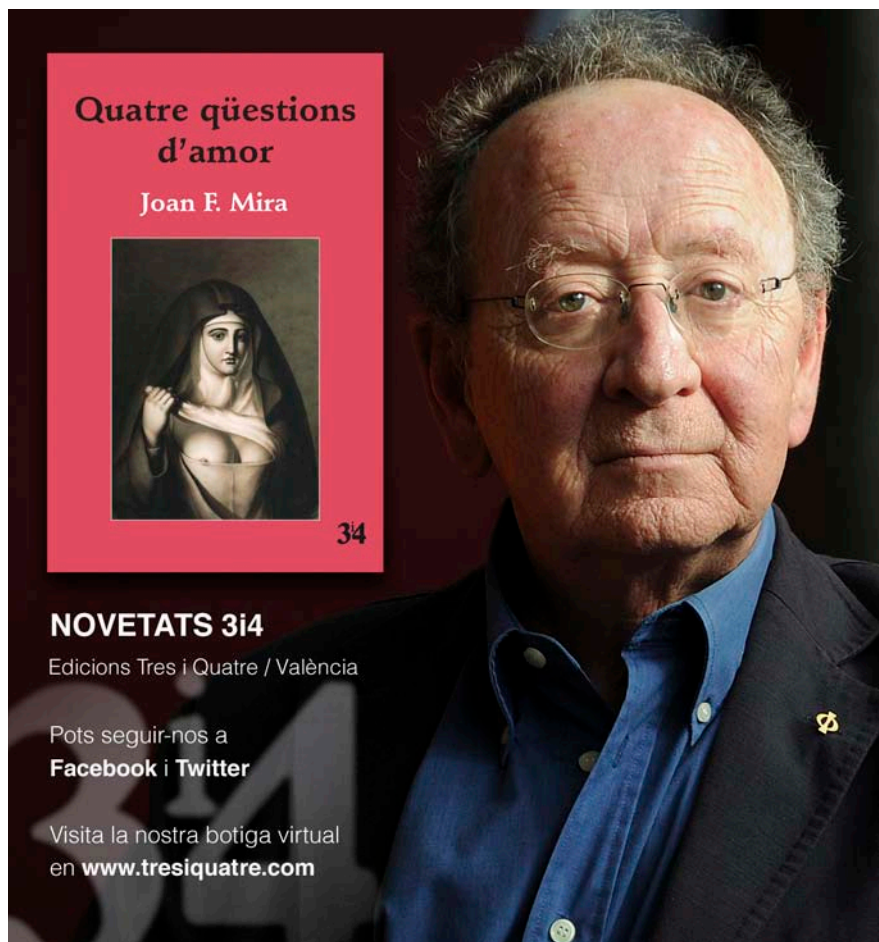
Aida Vizcaïno té clar que “la Generalitat Valenciana, políticament parlant, estarà supeditada als interessos del partit a nivell estatal, les decisions es prendran en clau general, no autonòmica”.

Segons Vicent Franch, l’esperança del PP és “un PSOE sense nervi ni lideratge

intel·lectual, una EUPV acomplexada per la irrupció d’una nova escissió pròpia, la broma de Podem, un Compromís entregat a la penúltima escissió d’EUPV –Iniciativa– i allunyat preventivament d’un nacionalisme valencià que potser ja no vol representar en considerar-lo ‘mort per defunció’... Tret del PSOE, és possible que cap d’aquestes sigles no vaja molt més enllà del 10% dels vots, la qual cosa regala entre 6 i 8 diputats al PP, els que li calen per arribar als 43-45, el màxim a què aspiren. El PP confia més en això i en la por de l’electorat de centredreta i dreta –UPyD i Ciudadans– que no en qui puguen presentar o no”.

Per acabar, Jaime Miquel preveu que “el llinar de vots del PP serà del 32%, només tenen a l’abast les alcaldies de vuit de les 47 ciutats espanyoles de més de 100.000 habitants: Badajoz, Cáceres, Cadis, Cartagena, Múrcia, Granada, Salamanca i Logronyo. Potser avancen les eleccions generals per apaivagar la catàstrofe municipal i autonòmica”.

Victor Maceda

Quatre qüestions d'amor
Joan F. Mira

34

NOVETATS 3i4
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com